

A. P. ALENCART - MIGUEL ELÍAS

SAVIA DE LAS ANTÍPODAS

SEVA ANTIPOZILOR

Traducere / Traducción:
ELENA LILIANA POPESCU

BUCUREȘTI

Titlul original/ Título original:
Savia de las Antípodas

*

Ilustrații/ Ilustraciones de Miguel Elías
Coperta/ Portada: Amalia Iorgoiu

© Alfredo Pérez Alencart & Miguel Elías

© Elena Liliana Popescu

© Editura Pelerin, 2014

*Cada palabra
un mapa de la vida
que nunca muere.*

*Cada pintura
algo más que mirada
al ojo del día.*

*Para salvarnos
mezclamos los lenguajes
de la hermandad.*

Fiecare cuvânt
o hartă a vieții
ce nu moare niciodată.

Fiecare pictură
mai mult decât privirea
ochiului zilei.

Pentru a ne salva
amestecăm limbajele
fraternității.

A. P. A.

SEVA ANTIPOZILOR – O „CĂLĂTORIE” SPRE KANAZAWA DIN NOI

Prin această carte de poeme foarte scurte, dense, însoțite de ilustrații, poetul Alfredo Pérez Alencart și pictorul Miguel Elías, profesori la Universitatea din Salamanca, ne sunt ghizi într-o lume de un farmec aparte: o lume încărcată de simboluri, cu o tematică diversă, în care veșmântul poetic este inspirat din tradiția japoneză. („Samuraiul merge pe jos,/ adunându-și sufletul/ ridicând katana/ pentru ca trădătorul / să plătească”). Poemele sunt în același timp impregnate de credința creștină a poetului care trăiește în Spania, țară ce i-a devenit o a doua patrie. („Lui I s-au închinat / magii de la Răsărit./ Oameni înțelepți”). Peru, țara sa de origine, este prezentă în inima sa, iar amintirile copilăriei sale sunt păstrate cu sfințenie în memorie. („Primăvara ploioasă/ putrezește cireșele/ dar câmpul este verde,/ ca mine însumi/ când vorbesc despre copilărie.”)

Putem vedea mai bine bogăția de nuanțe ale acestei lumi create de sensibilitatea poetului, – asemenea celei reale și în același timp trăindu-și propria viață–, grație inspirației pictorului care transpune în imagini vii substanța fiecărui poem în parte, cu mâinile care „trasează semnele sufletului,/ vene marcând hârtia și mătasea.”

Lumea real-imaginară construită cu responsabilitate și cu multă dragoste, este populată nu doar de oameni, ci și de animale care trăiesc pe uscat sau în apă, de vietăți din diferite locuri sau timpuri, unele legendare, de plante, dintre care nu lipsesc florile, de pietre, toate acestea fiind într-o interdependență vizibilă sau subtilă, asemenea celor din lumea reală. Ele sunt prezente “acolo” pentru a ne ajuta să ne îmbunătățim perspectiva actuală de a privi lumea de „aici”: „Tigrul pândește:/ următorii săi pași/ nu vor fi doar presimțire./ Florile soarelui/ își întorc capetele.”; „Pasărea udată/ de furtună/ își continuă zborul.”; „Orăcăie broaștele / în iazul liniștit./ Muștele se-ndepărtează.”; „Urmează dâra/ pe care o lasă un melc./ Cale sigură.”

Găsim în această lume poetică celebrul dicton atribuit lui Iulius Cesar, *festina lente* („Prin această grădină/ ajungi în rai./ Mergi mai încet.”), reflecții ale poetului despre forța tăcerii („Când tăcerea ajunge/ să se considere strigăt?”), despre frumusețe („Dintr-un motiv există / Kenroku-en./ Expresie a frumuseții.”), despre dragoste („Înconjurat de spini/ se deschide trandafirul./ Dragostea apare la fel”), despre poezie („Cauți strălucire?/ Poezia este o împărăție/ care strălucește în noapte”, despre timp și eternitate („Pe pământ urmele tale,/ mari sau mici./ Sufletul zboară etern”; „În alte timpuri/ dragonii puteau/ să străbată cerurile.// Astăzi luna e în descreștere, / și pentru dragoni.”), despre tristețe și fraternitate („Am pierdut totul, în afara/ umbrei acestui arbore/ ce împiedică soarele/ să-mi usuce inima./ Vino, te las să stai aici!”), despre condiția umană („Dacă nu poți să îndrepti lumea/ măcar spune-i cât poți să faci.”; „Să nu cauți aur./ Omul își pierde judecata/ la cea mai mică strălucire”, despre forța imaginației și relația magică maestru-discipol („Maestre, cum să pictez/ ceea ce este în spatele/ orizontului, dacă e la fel/ ca dorința ce niciodată/ nu se-mplinește?”; „Maestrul către discipol:/ „Pensula nu modifică/ ce-ți imaginezi. O astfel de vrajă/ te va situa dincolo / de ceea ce se vede”).

Seva de la Antipodi se extrage din experiența de viață a poetului, pe care și-au pus amprenta mai multe culturi, dându-i consistență și originalitate. Cititorii de limbă română sunt invitați să soarbă din această *sevă* parcurgând o „călătorie” printr-o Japonie real-imaginară, de ieri și de azi, visându-ne, asemenea autorului, în Kanazawa. („Dimineață magnifică/ văzând înflorind cireșii/ printre pini/ și pietre roșii.// M-am visat în Kanazawa”). Dar această călătorie întreprinsă împreună cu cei doi coautori, ce ne-o descriu prin imagini poetico-artistice atât de pregnante, privită cu atenție de fiecare dintre noi, ne va perfecționa percepția asupra lumii în care trăim, pentru a conștientiza drumul spre *Kanazawa* din noi.

SAVIA DE LAS ANTÍPODAS. UN «VIAJE» HASTA LA KANAZAWA QUE LLEVAMOS DENTRO

Mediante este libro de poemas muy breves, densos y acompañados de ilustraciones, el poeta Alfredo Pérez Alencart y el pintor Miguel Elías, profesores de la Universidad de Salamanca, nos guían por un mundo de un encanto especial: un mundo cargado de símbolos, con una temática diversa cuya vestidura poética viene inspirada por la tradición japonesa. (“A pie va el samurai, / recogiendo su alma/ al blandir la katana/ para que pague / el traidor”). Al propio tiempo, los poemas están impregnados por la fe cristiana del poeta que vive en España, país que se ha convertido en su segunda patria. (“A Él se postraron / los magos de Oriente./ Sabios hombres”). Su país de origen, el Perú, está presente en su corazón y guarda en su memoria con devoción los recuerdos de infancia. (“Primavera de lluvias/ pudre las cerezas/ pero el campo está verde,/ como yo mismo/ cuando hablo de la infancia.”).

Podemos ver mejor la riqueza de matices de este mundo creado por la sensibilidad del poeta —igual a la real y, a la vez, viviendo su propia vida—, gracias a la inspiración del pintor

que transmuta en imágenes vivas la sustancia de cada poema en parte, con las manos que “trazan signos del alma,/ venas marcando el papel y la seda”.

El mundo real-imaginario construido con responsabilidad y con mucho amor está poblado no solo de personas, sino de animales que viven en tierra firme o en el agua, por seres de diferentes tiempos y lugares, algunos legendarios, de plantas, entre las que no faltan las flores, de piedras, y entre todos ellos hay una interdependencia visible o sutil, semejante a la del mundo real. Están presentes «allí» para ayudarnos a mejorar nuestra perspectiva actual de mirar el mundo de «aquí»: “El tigre acecha: / sus próximos pasos/ no sólo serán presagio./ Los girasoles / vuelven la cabeza.”; “Sigue su vuelo/ el pájaro mojado/ por la tormenta.”; „Croan las ranas/ en el charco tranquilo./ Huyen las moscas.”; “Sigue el rastro/ que deja un caracol./ Senda segura”.

Encontramos en este mundo poético la célebre expresión atribuida a Julio César *festina lente* (“Por este jardín/llegas al paraíso./ Ve más despacio”), reflexiones del poeta sobre la fuerza del silencio (“¿Cuándo el silencio empieza / a considerarse grito?”), sobre la belleza (“Por algo existe/ Kenroku-en./ Función de la belleza”), sobre el amor (“Rodeada de espinos/ brota la rosa./ Sucede así el amor”), sobre la poesía (“¿Buscas resplandor?/ La poesía es un reino/ que brilla de noche”), sobre el tiempo y la eternidad (“En la tierra tus huellas,/ grandes o pequeñas./ El alma vuela sin fin.”; “En tiempo anterior/ fue posible dragones/ atravesando los cielos./ Hoy toca luna menguante, / también a los dragones”), sobre la tristeza y la fraternidad (“Todo lo perdí, salvo / la sombra de este árbol/ que impide al sol/ secar mi corazón./ ¡Ven, te dejo estar aquí!”), sobre la condición humana (“Si no puedes arreglar el mundo/ al menos dile cuanto puedas.”; “No busques oro./ El hombre se desboca/ al menor brillo”), sobre la fuerza de la imaginación y la relación mágica maestro-discípulo (“Maestro, ¿cómo pintar / lo que hay detrás/ del horizonte, si es igual / al deseo que nunca / se alcanza?”; “Maestro a discípulo:/ “El pincel no altera/ lo que imaginas. Tal rapto/ te instalará más allá de lo visible”).

Savia de las Antípodas se extrae de la experiencia vital del poeta sobre la que dejaron su huella muchas culturas y le dieron consistencia y originalidad. Se invita a los lectores de lengua rumana a sorber esta *savia* recorriendo un «viaje» por un Japón real-imaginario, de ayer y de hoy soñando, como el autor, que estamos en Kanazawa. (“Magnífica mañana/ viendo florecer cerezos/ entre pinos / y piedras rojas./ Me soñé en Kanazawa”). Pero este viaje emprendido con los dos coautores, que nos describen a través de imágenes poético-artísticas tan impactantes, visto con atención por cada uno de nosotros, perfeccionará nuestra percepción del mundo en que vivimos para tomar conciencia del camino hasta la *Kanazawa* que llevamos dentro.

Elena Liliana Popescu

(Traducción al español por Joaquín Garrigós)

FRAGMENT - FRAGMENTO

*Basho describe
el salto de la rana.
Nace el poema.*

Bashō descrie

saltul broaștei.
Se naște poemul.

*Tiernas flores
libadas por abejas.
Miel salvaje.*

Flori fragede
polenizate de albine.
Miere sălbatică.

*Ágil mi alma,
como la libélula
perdiéndose.*

Sufletul meu viori,
asemenea libelulei
pierzându-se.

